

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Μικρὸν, χαριτωμένο μου δαιμόνιον !
— Εἰς καλὸ σου, Δέσποτα· πῶς ἦτον αὐτὸ καὶ μ' ἐνθυμήθης ; βε-
βαίως ἡ κάμμία ὑπουργικὴ μεταβολὴ ἀναγγέλλεται ἡ . . .

— Αἱ ! τί νὰ γίνῃ, δαιμόνιον, αἱ περιστάσεις, βλέπεις. . . .

— Αἱ ! τὸ καταλαμβάνω δὲ, ἀλλὰ

— Ἀλλὰ τὸ εἶπες, ἦσουν ἀσθενής, εἶχες κωλικόπονον καὶ ἔπρε-
πε, μικρὲ μου σκανδαλοποιε, νὰ ἀναπαυθῇς ὀλίγον καὶ σὺ, καὶ
ἡ κοινωνία, τὴν ὁποίαν ἔκαμες νὰ προσεύχεται εἰς τὰ τόσα
πηδῆματά σου, τὰ ὁποῖα ὅσον ἐλαφρὰ, ὅσῳ ἀθῶα καὶ ἀν ἦσαν, πάν-
τοτε ὅμως ἦσαν διαβολικὰ, καὶ τὴν κοινωνίαν μας, ἥτις ἀπὸ τινος εἰς
τίποτε δὲν εὐχαριστεῖται, οὐδόλως εὐηρέστησαν, ἀνεξαρτήτως βέβαια
πάντοτε τῶν πολιτικῶν σου διαθρύψεων. Καὶ εἶδες, ὅτι καθ' ἐκά-
στην καὶ νέει συνδρομηταὶ προσετέθητο ἀπὸ σκοποῦ, διὰ νὰ ἦναι
πλεότεροι οἱ καταμαρτυρήσοντές σου ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως

Τὴν τελευταίαν μάλιστα ἐβδομάδα, ὅτε καὶ ἐγὼ καὶ σὺ ἠναγκά-
σθημεν νὰ διακόψωμεν, μέ τινας παρεξηγήσεις πάντοτε, τὰς ἐργασίας
μας, ἀνησυχοῦν τὸ κοινὸν εἰς τὴν ἐμφάνησιν, εἰς τὴν σιωπὴν μας,
διετάρχτε μὲ πολλὴν μου, καθὼς καταλαμβάνεις, δυσἀρέσκειαν τὴν
οἰκιακὴν μου ἡσυχίαν, καὶ ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας·

— Τὰκ τὰκ, εἰς τὴν θύραν μου.

— Τίς εἶ ; ἠρώτουν.

— Κύριε, ἐδῶ κατοικεῖ ὁ Ἀβδηρίτης, παρακαλῶ ; ἠκούετο μίᾳ
φωνή.

— Ἐμπρός ! ἔκραζα τότε, ἀφοῦ πρῶτον διέτρεχα ἐνδομύχως
ὀλόκληρον ἐξερκισμόν ὑπὲρ τῆς ἐμφανίσεως ἀστυνομικοῦ τινος ὑπαλ-
λήλου, καὶ ἡνοιγα τὴν θύραν· ἀλλ' ἰδοὺ μοὶ παρουσιάζετο ἐν φιλο-
μειδῆς Ἑλληνόπουλο καὶ μετ' αὐτὸ ἄλλο, καὶ κατόπιν ἄλλο.

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριοι παρακαλῶ ;

— Δότε μοι, παρακαλῶ, τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα φυλλάδια τοῦ
Ἀβδηρίτου καὶ κατατάξτετέ με συνδρομητὴν τοῦ· ἔλεγε μετὰ πολ-
λῆς ὑποκρισίας, καὶ τὸ πονηρὸν δὲν ἐτελείωνε τὴν φράσιν του, ἀλλὰ
μὲ ᾄδων νὰ μαντεύσω ἐκ τοῦ βλέμματος, ὅν διὰ τῆς τεταμένης χει-

ρός του ἐγράφετο τριμηνιαῖος ἢ ἐτήσιος συνδρομητής· καὶ ἐνῶ εἰς τόσους παλμοὺς τῆς καρδίας μου ἐμέτρουν τὴν συνδρομὴν των, τὰ χεῖλη μου ἐμειδίουں πρὸς τὸ καθένα, διότι οὕτω τὸ θέλει, μικρὲ μου σατανᾶ, ἡ καλὴ συμπεριφορὰ καὶ ἀπαιτεῖ, καθὼς βλέπεις, ἡ πολιτική;

— Ἡ πολιτική! εἶπες; — ἐκολάσθης, φίλε μου, ἐκολάσθης, καὶ . .

Ἄ! βλέπεις, βλέπεις λοιπὸν, ὅτι καὶ σὺ ἀνακατώνεσαι εἰς τὰ πολιτικά.

— Καὶ ποῦ εἶδες τὰ πολιτικά;

— Ποῦ εἶδα τὰ πολιτικά; καὶ τί πλείοτερον ἤθελες, ἀφοῦ εἶπες, μειδιῶ, διότι τὸ θέλει ἡ πολιτική, ἄρα ὑπαινίττεσαι τοὺς πολιτικούς μας, οἵτινες μειδιοῦν πάντοτε.

— Μὰ, ταῖς χάραις σου, μικρὲ μου σκανδαλοποιῆ, εἶσαι πνευματωδέστατος, εἶσαι διὰ εἰσαγγελεὺς.

— Ὅχι δὰ γέλασε, ἂν θέλῃς νομιζῶ, ὅτι εἰς κυβέρνησιν καθὼς πρέπει, συνταγματικὴν ἐπὶ παραδείγματι, ὁ εἰσαγγελεὺς πρέπει νὰ ᾔηται ὡς ἐμὲ, καὶ τότε βλέπομεν, ἂν θὰ τολμήσῃς νὰ μειδιάσῃς, ὅταν προσφέρῃς τὴν λέξιν — πολιτική, πολιτικός!

— Ὅχι δά;

— Ναὶ δά! — πολιτικὸ — μόνον νὰ εἰπῇς αὐτὸ ρθάνει, κύριε, νὰ προσβάλῃς μίαν κυβέρνησιν ὅπως δὴποτε τιμίαν καὶ σεβαστὴν, οὐχὶ βεβαίως πρὸς ἅπαντας, διότι ἀδύνατον νὰ κερδίσῃ τις τὰς συμπαθείας ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ὅσο καὶ ἂν ᾔηται ἄγρυπνος φύλαξ τῶν δημοσίων, ὡς λόγου χάριν ἡ ἱππαστυνομία σας, ὅσο καὶ ἂν σέβεται τὴν κοινὴν γνώμην, ὡς ὑπουργεῖον συνταγματικὸν, καὶ συγχρόνως νὰ μὴ τὴν φέρῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κατάρχη τὸν τύπον ἐκείνον, διὰ τοῦ ὁποίου εὐάριθμοί τινες, οἱ λεγόμενοι ἀντιπολίτευσις, οἱ ἔχοντες, τὰς ἀπαιτήσεις οὐχὶ βέβαια τοῦ φαναρισμοῦ, ἀλλ' οἵτινες ἀπὸ αἰσθημα πατριωτισμοῦ διακηρύττουσι μετὰ στόμφου καὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ γράψωσιν, ὡς προχθὲς ἡ Ἀθηνᾶ, ὅτι τὰ συγκροτοῦντα τὴν κυβέρνησιν πρόσωπα δὲν χαίρουσι τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ· ὅτι τοῦ τᾶδε καὶ τᾶδε λόγου χάριν ὑπουργοῦ ἡ πολιτικὴ ξενοφρονεῖ, καὶ διὰ τοῦτο στραβὰ ἀρμενίζομεν· καὶ ὅτι μίαν πρωτὰν, ἀφοῦ τοὺς ἐρωτήσωμεν, διὰ τί μᾶς ἐξέριψαν κατὰ πετρῶν, τιμὴν θὰ κάμουν εἰς τοῦ Γερονίκου τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

« Τί νὰ σᾶς κάμω; ἐσώθῃ ἡ θάλασσα, δότε μου θάλασσα ν' ἀρμενίζω. »

Εἰς αὐτὰ λοιπὸν, γέρο μου, ἐννοεῖς καὶ ἤθελες ἰδῇ τί ἐμεῖλλα νὰ πράξω, ἂν ἤμην εἰσαγγελεὺς καὶ ἐγγράφοντο ταῦτα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου. Σήμερον ὅμως ποῦ καὶ ποῦ βλέπομεν νὰ κατάρχηται μία ἐφημερίς ἀφοῦ λέγει τόσα, καὶ τόσα· καὶ τοῦτο τὸ κάμνει διὰ νὰ μὴ λέγωμεν ὅτι ἡ κυβέρνησις αὕτη εἶναι ἀφιλότιμος.

— Καὶ ἐγὼ, ἂν σὲ εἶχα ἔως τότε αἰχμαλώτον, ἤθελα σοὶ εἶπῃ νὰ πῇς τοῖς ὁμοῖοις καὶ τὴν αὐτὴν σοί, καὶ νὰ ἀρτίσῃς τὴν τύπον νὰ

παλαίη πρὸς μίαν Κυβέρνησιν, τὴν ὁποίαν φωτίζει, καὶ συνάμα ἀπασχολεῖ τὴν ἀναβράζουσαν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ, διότι αὐτὸ θέλει νὰ εἰπῇ συνταγματικὴ πολιτεία, καθ' ἣν μάλιστα τὰ βουλευτικὰ σώματα ἐργάζονται μόνον ἐπὶ ἑξῆς μηνάς.

— Καί, ἐγὼ ἤθελα σὲ ἀκούσει ἂν πιστεύης ποτε, ὅτι εἰς εἰσαγγελεὺς ἐνεργεῖ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις ἄλλων καὶ οὐχὶ κατὰ νόμον.

— Αἶ! βέβαια, ἡμεῖς λέγομεν τᾶχα ὑποθετικῶς. Μολαταῦτα ἃς ἀφήσωμεν αὐτά· καὶ τέλος πάντων, ἀφοῦ ἡ βουλὴ τῶν 518 (συνδρομητῶν μας, ἐν παρενθέσει, διὰ νὰ μὴν νομίσῃς τὴν τῶν ἀντιπροσώπων, οἵτινες μόνον 140 εἶναι καὶ ἐκεῖνοι μὲ ἓν στόμα δύο, πόδας καὶ δύο χεῖρας, οἱ ταλαίπωροι) ἐπιμένει εἰς τὴν ἐμφάνησίν σου, καὶ ὅλος ὁ κόσμος τῶν ἀνχωνιστῶν σου ἀμφοτέρων τῶν φύλλων ζητεῖ μετὰ πάθους, ἀναμένει μετ' ἀνυπομονησίας τὰ πηδημάτά σου, χωρὶς νὰ φοβῆται μὴ κολασθῇ, ἔλα καὶ σὺ παμπόνηρο, πῆδα, χαίρετά· ἀλλὴν τὸν κόσμον διὰ βαθείας ὑποκλίσεως, ἴωρὸ ἀλλ' ὅχι καὶ τρελλὸ ῥίπτε, ῥίπτε εὐφύϊας, ἄνθη ἐξευγενισμένα, ὡς τὰ ἦθη των, ἐνώπιον τῶν ὠραίων ἐλληνίδων μας· δείκνυε πνεῦμα πρὸς τοὺς ἐπικριτάς σου καὶ τὴν ἰσχύν σου ἄφινε νὰ βλέπωσιν οἱ ἀπειλοῦντες σε δι' ἐνὸς βλέμματος ὑπεροπτικοῦ· εὕζωνο δὲ εἰς τὰς κινήσεις καὶ τὰς ἀποφάσεις σου τολμηρὸ, πῆδα· ἀλλὴν εἰς τοὺς περιπάτους, ἐμφανίζου εἰς τὰς συνναστροφάς καὶ δεῖξε, ὅτι ζῆς ἐν ἀνάγκῃ μὲ δλίγο γάλα καὶ ἄρτον μόνον.

Αὐτὸ ἡ βουλὴ τῶν 518 θέλει, αὐτὸ ἡ κοινωνία ζητεῖ· ἡ ἐμφάνησίς σου εἶναι πόθος, κατέστη ἀνάγκη α ἡ διαβόλου πηδημάτα γράφεις, μοὶ ἔλεγον τὴν προχθές, ἡ πώλησέ μας τὸν αἰχμαλώτόν σου.»

— Μὰ τὸ ψεῦδος! δὲν σὲ εἶπον ἄσχημα, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ νέος κύριός μου, τοῦλάχιστον θὰ γράφῃ πολιτικά· εἶπε τὸ δαιμόνιον καὶ ἐστήριξε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἀβδηρίτου, ὅστις μειδιάσας, ἀπεκρίθη.

— Βεβαίως, ὅτι ἤθελα τὸ κάμει, ἂν ἡ ἀνθρωπεμπορία ἐπετρέπετο εἰς τὴν Ἑλλάδα.

— Δὲν ἀντιλέγω, δέσποτα, πλὴν δὲν πρόκειται νομίζω νὰ πωλῆς ἀνθρώπων, ἀλλ' ἓνα διάβολον, καὶ μάλιστα τόσο μικρόν. . .

Ὁ Ἀβδηρίτης συνωφρώθη καὶ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, ἐξηκολούθησε.

— Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι κατέστης περισπούδαστος, ὅτι ἂν καὶ ἡ μορφὴ σου φοβίζει, ὁ κόσμος ὅμως πληρώνει κάτι τι διὰ νὰ τέρπεται εἰς τὸ πονηρὸν πνεῦμά σου.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, μικρὲ μου σκανδαλοποιεῖ, εἰς ἔργον, τὰ πηδημάτά σου, καὶ εἰς ἓν χαριτωμένο σου, συνωφρώμα δεῖξε μου, νὰ ζῆς ἐλεύθερο! πῶς ἐμώρφαζεν ὁ ἀξιόλογος συντάκτης τῆς Ἑλπίδος, ὅταν ἐζήτηε ἐνώπιον μιᾶς ἐξοχότητος τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀβδηρίτου σου ἐπὶ πινακίου ἢ νὰ τὸν ἴδῃ κρεμμάμενον τοῦλάχιστον διὰ τῆς οὐρᾶς σου.

Χι, χι, ἐκάγχασε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἐμώρφασε κωμικώτατα· οὕτω, εἶπε, πλὴν βεβαίως, ὅτι ἦτον διὰ ζωγράφημα. Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ

δωμάτιον ἐνὸς ὑπουργοῦ (τὸν ὅποιον δὲν ὀνομάζω, ἀν δὲν ἐρωτηθῶ) καὶ ἰδὼν τὸ ἀπεικόνισμα ἡμῶν εἰς χεῖρας τῆς ἐξοχότητος, ἥτις σοβαρὰ ὡς ἡ παιδεία ἐμέτρα τὸ μήκος καὶ πλάτος τῶν σελίδων τοῦ φυλλαδίου μας, ὥρμησε μὲ στόμα ὡς τοῦ καρχαρίου καὶ ὄνυχας κυρτωτέ-
ρους τῶν ἰδικῶν μου νὰ τὸ διασχίσῃ, πιστεύων ἐν τῇ παραφορᾷ του, ὁ καλότυχος! ὅτι δι' αὐτοῦ διέσχιζε καὶ τὰ πρωτότυπα.

— Τί ἔπαθες, φίλτατε; τὸν λέγει ἡ ἐξοχότης, μὲ μειδίαμα γοητευτικώτατον, τὸ ὅποιον εἰς μόνα τὰ χεῖλη τῶν ὑπουργῶν πλανᾶται πάντοτε, τί ἔχεις;

— Μὲ ἐρωτᾷς ἀκόμη; ἄφες με, ἄφες με νὰ ἐκδικηθῶ μένος, ὄνυχας πρὸς ὄνυχας, κατὰ τοῦ διαδόλου αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου βλέπω δέχεσθε τὰς ἐπισκέψεις, ἐνῶ ὑβρίζει τοὺς τιμίους ἀνθρώπους.

— Τοὺς τιμίους ὑβρίζει; δὲν τὸ πιστεύω, πῶς;

— Πῶς; ἰδοὺ ἀνάγνωσε, ἀνάγνωσε! ἰδὲ τὴν εἰκόνα αὐτὴν, εἶ-
ναι ἡ γελοιογραφία μου.

— Ἡ γελοιογραφία σου εἶν' αὕτη; μὴ τὸ πιστεύῃς, φίλε, σὲ ἠπάτησαν· ἐγὼ πρῶτος ἄμα τὴν εἶδα, εἶπα, αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ ᾔναι ὁ συντάκτης τῆς Ἐλπίδος.

— Καλὲ τί λέγεις! τὸ πρόσωπόν μου δὲν γνωρίζω ἐγώ;

— Ἀφοῦ τὸ λέγῃς ὁ ἴδιος τότε πλέον, ἄς σὲ γνωρίσω καὶ ἐγώ, ἀλλὰ φαίνεται φίλε μου, ὅτι διὰ νὰ ἀναγνωρίξῃς τὴν φυσιογνωμίαν σου ὑπὸ τοιαύτας μεταμορφώσεις, ὁ καθρέπτης δὲν θὰ ἐλλείπη ποτὲ ἀπὸ τὰς χεῖρας σου.

— Εἰς τὸ καθαρὸν μέτωπον ὁ καθρέπτης εἶναι περιττός· ἀλλὰ σεῖς δὲν πρέπει νὰ ἀνέχεσθε νὰ ὑβρίζωσι τοὺς τιμίους ἀνθρώπους, οἵτινες σὰς ὑπερασπίζονται καὶ οὕτω νὰ παραγνωρίζεται ἡ τιμιότης των καὶ ὁ ζήλος αὐτῶν νὰ πληρώνεται μὲ πικρίας καὶ . . .

— Ὅχι δά! μὴ στενοχωρῆσαι καὶ εἰς πᾶσαν περίστασιν εἵμεθα ἔτοιμοι νὰ ὁμολογήσωμεν πόσον ἀκριβὰ ἀξίζει ἡ τιμὴ, τοῦ συντάκτου τῆς ἐλπίδος μάλιστα. Ἄν θέλῃς ὅμως, ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ καὶ πέρασε ἐκεῖ εἰς τὴν διεκπεραίωσιν ὅπου ἐν μικρὸν ἔνταλμα σὲ περιμένει . . . καὶ ἀμφότεροι ἐσφιγξαν τὰς χεῖρας, ὅσον ἐνδέχεται εἰλικρινῶς καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

— Ἄς τ' ἀφήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Ἀβδηρίτης σφίγγον-
τας τὴν χεῖρα, ἄς ἀποχωρισθῶμεν, ὅμως, διὰ τὰ Πηδήματα. Ἐμπρὸς λοιπὸν, πῆδα, τρικέρατον!

— ὦ! ὦ! τί βλέπω πάλιν, δύο τίμιοι ἄνθρωποι ὑβρίζονται ἐτη-
λεγράφησε τὸ δαιμόνιον.

Εἶναι νόστιμο νὰ βλέπῃ τις τὸν κύριον Ἀστυνόμον νὰ ἀποκαλῇ τὸν ὑπαστυνόμον του δωροδοκούμενον καὶ καταχραστήν· καὶ ὁ ὑπαστυνόμος τὸν Ἀστυνόμον του, τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας κατα-
χραστήν καὶ δωροδοκούμενον, καὶ νὰ μαυθάνωμεν καὶ ἡμεῖς, ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι ἐλάβανον μέχρι σήμερον παρανόμως δύο μισθοὺς, τὸν ἓνα διὰ νὰ ᾔναι ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνομίας καὶ τὸν ἄλλον διὰ

νά μὴν ἦναι· πιστεύω ὅτι ἡ ἀνάκρισις καὶ τὰ δικαστήρια θέλουν βιάσει αὐτοὺς νὰ ἐπιστρέψωσι τοῦλάχιστον τὸν ἕνα, διότι τοῦτο ἀντιβαίνει εἰς τὸ Σύνταγμα.

Καθὼς καταλαμβάνω, δέσποτα, εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὁ ἰούλιος εἶναι ὁ μὴν τῆς ἀγάπης· συνοικέσια ἐδῶ ἐξ ἔρωτος ἀπρομελέτητα, ἀπαγωγαὶ ἐκεῖ ἐξ ἔρωτος προμελετημέναι, ἐργολαβίαι σκανδαλώδεις, τὰς ὁποίας ἂν δημοσιεύσω, ἕτοιμος εἶναι ἡ ἐξηγρωμένη παρθένος νὰ ῥίψῃ κατ' ἐμοῦ ὅλα τὰ θέλη τῆς βελωνοθήκης της, καὶ ὁ ἱππότης αὐτῆς νὰ καύσῃ ὁκάδας λιθάνου, διὰ νὰ μὴν δύναιμαι νὰ πλησιάσω εἰς τὰς ἀθώας συνεντεύξεις των

— Φεύγε, πῆδα, χιλιάρχης σου ἔκαμαν τὴν παρατήρησιν, ὅτι ὁ ἰδιωτικὸς βίος εἶναι ἀνεξέλεγκτος.

— Καὶ τότε λοιπὸν; πολιτικὰ μὴ, ἰδιωτικὰ ὅχι, ἡ πώλησέ με εἰς ἄλλον ἢ θὰ πνήξω τοῦλάχιστον καὶ ἐγὼ εἰς τὰ λουτρά τοῦ Πειραιῶς ὅσους εὕρω, οὐχὶ μόνον τοὺς μὴν εἰξεύροντας νὰ κολυμβοῦν, ἀλλὰ καὶ ὅσους εἰξεύρουν ἀκόμη. Τί νὰ γίνῃ, ὁ διάβολος δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἀργὸς πάντοτε· μετὰ τὴν εἰδοποίησιν δὲ, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ γίνωνται διὰ λογαριασμὸν σου· ἐνθυμεῖσαι νομίζω τὴν πρώτην συνάντησίν μας

— Αἰχμαλωτε! πῆδα εἰς τοὺς δηλωμάτας, εἶπέ με τί γίνεται εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν; Ἐθύμωσε, λέγει ὁ πρέσβης τῆς Γαλλίας καὶ ἐζήτησε τὰ διαβατήριά του, καὶ ἐπέβη εἰς πλοῖον καὶ τὸν ἡκολούθησαν καὶ ἄλλοι πρέσβεις, παρεκτός τοῦ τῆς Ἀγγλίας καὶ Αὐστρίας· ἀλλὰ δὲν ἤξευρονμεν ἐτοιμάζονται στόλοι, στρατοὶ, θὰ μυρίση πυρίτις ἢ τῆς μπίρας καὶ τῆς σαμπάνιας ὁ ἦχος, ὅταν ἀποσφραγίζονται θὰ μᾶς ἐξυπνίσῃ μίαν αὐγὴν καὶ τοῦ πυροβόλου ὁ κρότος θὰ μᾶς ἀναγείλλῃ, ὅτι ἐσυμβιβάσθησαν τὰ βασίλεια.

— Σοβαρὰ, δέσποτα, σπουδαία! τοῦλάχιστον, ἡδύνατο νὰ γίνωσιν ἂν δὲν ἦσαν, ἐν ὁ τῆς Γαλλίας καὶ λοιποὶ, κύριοι πρέσβεις, ἐζήτησαν τὰ διαβατήριά των, ὁ δὲ τῆς Ἀγγλίας καὶ Αὐστρίας ἔβλεπον, ὅτι ἡ Τουρκία ἦτον ὅλη πηλάρι· ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν οἱ μὲν διαβατήρια δὲν εἶχον, καὶ ἄνευ αὐτῶν πῶς νὰ φύγουν· οἱ δὲ, ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ χωνεύσουν ξύλα, δι' ὧν ἡ Κωνσταντινούπολις εἶναι κτισμένη, καὶ οὕτω, καλῶς ἤλθετε ἄλιν.

— Λοιπὸν,

— Λοιπὸν δύο λέξεις μόνον ἡδυνάμην νὰ προσθέσω εἰς μίαν τινὰ μυστικὴν διακοίνωσιν, τὴν ὁποίαν ψευδωνύμως πῶς ἐδημοσίευσεν ὁ Ἀναστάσιος Πυθαγορίδης Σάμιος, σοφὸς ἄνθρωπος, τίμιος, διότι βλέπετε, ὅτι ἐντρέπεται νὰ θέσῃ καὶ τὴν ὑπογραφήν του μετὰ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι οὐτ' ἐγὼ βλέπειν, νὰ ὀνομάσω Σταματιάδην τινὰ. περίφημον εἰς τὴν ἀπὸ βασιλείας ἱστορίαν μας. Διότι εἶναι αὐτὸς ὁ τυραννομάχος τυχοδιώκτης, ὁ ποτὲ ζωηρὸς συντάκτης τοῦ Φιλοπάτριδος Ἑλλήνος, ὁ τρομερὸς ἑλληνιστὴς, ἐξ ἐκείνων τούτων ὁποίους, ὁ μακαρίτης Κοραΐς

ἤθελε μεταχειρίζεσθαι, ἂν ἔζη, φόβητρον εἰς τοὺς μακαριωνιστάς, πεπαιδευμένους, πολύγλωσσος, ἀπὸ τοῦ Ὠμέγα ἕως τοῦ Ἀλφα, ὁ μέχρι τῆς χθὲς οἰκόσιτος τῶν Μιτσάκιδων, κατὰ τῶν ὁποίων σήμερον γράφει τόσον εὐσχημά, ὥστε τῆς ψυχῆς του ὁ καθρέπτης εἶναι τὸ φυλλάδιόν του αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἐγώ, ἂν ἤμην Μιτσάκης, δηλαδὴ τίμιος καὶ σεβαστὸς πολίτης, ἤθελα μετατυπώσαι μὲ τὴν ἀφιέρωσιν ΤΩΙ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΙ ἐκ τῶν σαντοῦ.

— Εὐγε! δαιμόνιον, εἰσαι πολύτιμον, καὶ ἔχει δίκαιον ὁ κόσμος νὰ σε ποθῇ πῆδα! πῆδα ἀκόμη ἐνόσω τὸ βλέμμα σου λαμπιδίζει καὶ ἡ οὐρά σου δὲν τριβῇ, ταλαίπωρο, εἰς τὰς ἀκαλλιεργήτους πεδιάδας μας ὅθεν διέρχεσαι. Πῆδα, τώρα, πῆδα εἰς Πειραιά, καὶ ὅταν ὁ σιδηρόδρομος γίνῃ, ἐννοεῖται, ὅτι ὁδηγὸς τῆς ἀτμαμάξης του θὰ ᾖσαι σύ.

— Εἰς καλὴν ὥραν ἔφθασα, Δέσποτα, ἔχει καὶ ὁ Πειραιεὺς τῆς Τερψιθέας τὸν περίπατον, μουσικὴν, καὶ δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος, μὰ τὴν σεβαστὴν ῥίνα μιᾶς κυρίας ὑπὸ τὴν μακρὰν σκιὰν τῆς ὁποίας (διότι ὁ ἥλιος εἶναι πρὸς τὴν δύσιν του) σκιάζεται ἅπασα ἡ οἰκογένειά της, συγκεκλιμένη ἀπὸ δύο ἄρρενα καὶ τρία θύλυ, τὸν σύζυγον καὶ τὴν ὑπηρετρίαν αὐτῆς, μέχρις οὗ φυτευθοῦν τὰ δένδρα, τῶν ὁποίων τὴν σποράν παρήγγειλαν εἰς τὰ βιομηχανικὰ καταστήματα τοῦ Οὐρανίου κράτους.

Ὡραῖος κόσμος, καὶ μὰ τὰ καπέλλα! τῶν ὁποίων τὰς ταινίας βλέπω νὰ κυματίζωσιν ἐκεῖ κάτω ὡς τῆς ναυαρχίδος οἱ σημαντῆρες, δὲν τολμῶ νὰ σοὶ εἶπω ποία εἶναι ἡ ὠραιότερα, διότι τώρα κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου ρίπτουν κάλυμμα καὶ ἀνασηκῶνουν τὰς αἰσθήτας διὰ νὰ μὴ φθειρῆται ὁ ποδόγυρος αὐτῶν καὶ συγχρόνως νὰ φαίνεται καὶ τὸ κεντημένον ἑσωφόριον. Λοιπὸν τὸ μῆλον τῆς ἔριδος θὰ τὸ κρεμάσω ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν ὄροφν τῆς σκιάδος, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἐπαιάνιζε τῆς κατοχῆς ἡ μουσικὴ, μέχρις οὗ πάλιν κἀνεις ἱππότης Πάρης, λάβει αὐτὸ καὶ τὸ προσφέρει ἐπιδεξιῶς εἰς τὴν μίαν, ἐνῶ θὰ τὸ δίδῃ εἰς τὴν ἄλλην εἰς μίαν στροφὴν ἐνὸς βάλς, ἢ εἰς τὰς χειραψίας τῆς ἀριστοκρατικῆς κουαρτέλλας. Τί ὠραῖαι ἀναμνήσεις διὰ τὴν εὐαισθησίαν! ὅμως παρελθούσης ἐποχῆς . . . καὶ ὅλος ὁ κόσμος αὐτὸς, δηλαδὴ ὁ πλεῖστος εἶναι Ἀθηναϊκός.

— Ἐκαμες σήμερον τὸ λουτρό σου; λέγει μία πρὸς τὴν πλησίον της μεθ' ἧς ἡ ἀμαζὼν αὐτὴ δὲν κουράζεται νὰ καθήσῃ, ἀλλὰ αἰῶνια περιπατεῖ γύρω τοῦ πλήθους· ἀλλ' ὅχι, τί ἀνόητος! καὶ πῶς νὰ καθήσῃ ἀφοῦ ὁ σιδηροῦς ποδόγυρός της κατέχει περιφέρειαν τόσην, ὅσην ὁ μέγας κώδων τοῦ ἐν Ἀθήναις Ῥωσικοῦ ναοῦ, καὶ μᾶλλον δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι κινδυνεύει νὰ ὑψωθῇ ὡς ἀερόστατον εἰς τὴν πρώτην πνοὴν τοῦ ἀνέμου.

— Ὅχι δὰ καὶ σύ· τί καὶ τὴν Κυριακὴν ἀκόμη λουτρό;

— Καὶ τί θὰ ἔκαμνες παρακαλῶ;

— Αἱ! τί θά ἔκαμνα, τὸν καλλωπισμὸν μου· εἶχα τόσας ἐπισκέψεις

— Ἐγὼ δὰ ἐνόμιζα, θά μου εἶπης, ὅτι ἐπῆγες εἰς τὴν ἐκκλησίαν!

— Ναί! ἐκκλησία θέλεις;— ἐγὼ ἀδελφὴ, τί νὰ σοῦ εἰπῶ, ἐντρέπομαι νὰ πάγω εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐδῶ εἰς τὸν Πειραιᾶ, διότι δὲν βλέπεις κανέναν ἄνθρωπον καθὼς πρέπει, ἢ κάμμία κυρία, μὲ τὴν ὁποίαν ν' ἀνταλλάξῃς μίαν καλημέρα! ἀλλὰ κἄτι πατσαβοῦρες, ὅπου γιὰ νὰ κάμῃ τὸ σταυρό της χίλιες φοραὶς τὴν ὥρα, σοῦ χαλᾷ τὸ φούσκωμα τοῦ φορέματός σου μὲ τὸ τρίψιμο τῆς χειρός της, καὶ τὸ αὐτί σου τὸ τρυπᾷ ἀπὸ τὸ ψῖ, ψῖ, ψῖ, τῆς προσευχῆς, τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνει σιγαλά.

— Καλὰ κάμνω δὰ καὶ ἐγὼ ποὺ δὲν πάγω ποτέ μου· τὰ παιδιὰ στέλλω μόνον καμμιὰ φορὰ· καὶ ἐγὼ, ἓνα δύο φοραὶς, τὴν μεγάλην ἐβδομάδα καὶ τὸ πᾶσχα· καὶ πάλιν στέκω μακριὰ εἰς κανένα ἐξώστην, διὰ νὰ ἰδῶ τὴν φωτοχυσία καὶ τὸν κόσμον ὅπου συνοδεύει τὸν Ἐπιτάφιον ἢ τὴν Ἀνάστασι.

— Δαιμόνιον! φεῦγε, φεῦγε ἀπὸ τὰς ἀγαθὰς αὐτὰς κυρίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀναμένει ἡ πατρίς νὰ τῇ ἀναθρέψωσιν ἀγαθοὺς πολίτας. . . . ὦ! τῆς ἐποχῆς. . . .

— Φεύγω, δέσποτα, ἀλλὰ μὲ καλεῖ ἐκεῖ πρὸς τὴν γωνίαν ἡ αὐθάδης ἀνάπτυξις δύο δεκατετραετῶν κορασιῶν.

— Καυμένη, λέγει τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο· καυμένη εἰξεύρεις, ὅτι μοῦ ἀρέσει ὁ Πειραιεύς;

— Τὸ εἰξεύρω, βέβαια, διότι ὁ ἄγγελός σου σὲ ἀκολουθεῖ παντοῦ.

— Πονηρή! σὲ δέρνω.

— Τί κοκκινίζει; ἀγκαλὰ δὰ καὶ ἐκεῖνος κοκκινίζει. Τί δειλὸς, τί βέητε εἶναι ὁ Πειραιώτης σου.

— Βέβαια, δὲν εἶναι ὥσάν τὸν ἰδικό σου τὸν Ἀθηναῖο, τὴν μοσχομάγκα, εἶναι νέος καθὼς πρέπει.

— Καλὲ ἡσύχασε.

— Τί, μὲ εἰρωνεύεσαι; συλλογίσου, ὅτι τὰ λέγω ὅλα.

— Δέσποτα, ἂν θέλῃς, σὲ τὰ λέγω ἐγὼ, διότι φοβοῦμαι μὴ τὰ ζωηρὰ αὐτὰ κοράσια ξεσχίσουν τὸ κάλυμμα τῆς ὠραιότητός των, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ μόνη ἐγγύησις τοῦ μέλλοντος αὐτῶν.

— Ὅχι, δὲν θέλω, φεῦγε ἡ φροντίς μένει εἰς τὰς μητέρας. . . . Τὰ λουτρά, τὰ λουτρά· εἰπέ με περὶ τῶν λουτρῶν, ὁ συρμὸς αὐτὸς δὲν ἀμφιβάλλω ἔχει τὴν ἀξίαν του.

— Καὶ πάντοτε, ἀπεκριθὴ τὸ δαιμόνιον, τὰς μικρὰς ἱστορίας του διὰ νὰ γελάσῃ τις, ὀλίγον πονηρὰ ὅμως Πλὴν ἀντὶ νὰ λέγω, κάλλιον ἄφες με νὰ σοῦ ζωγραφίσω μίαν σκηνὴν καὶ ἐκεῖθεν καταλαμβάνεις..

— Ἔστω, ἄλλοτε ὅμως ἐπανέρχεται, διότι πόσα θέλω νὰ μάθω! . . . καὶ προπάντων, ἂν ἦσαι δαίμων, θὰ ἐννοῇς τί. . . .

— Ἐκατάλαβα, ἂν κερδίξῃ ὁ καφεπώλης, θέλεις νὰ μάθῃς.

— Εἶσαι ἀνόητο! ἀρκεῖ. . . .